

РЕШЕНИЕ

№ 30460

гр. София, 31.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 30.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9105** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 46а, ал. 1 - 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на В. К., гражданин на Р У., чрез адв. Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 3 и [населено място], [улица], срещу заповед № 1266з - 2120/02. 07. 2026 г. на ВПД Директор на ГДБОП - МВР, с която е разпоредено принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона. Твърди, се, че със заповедта е наложена принудителна мярка настаняване в СДВНЧ, без да е изследвано наличието на основания за прилагане на по-леки алтернативни мерки. Счита, че тази мярка е несъразмерна, като не е мотивирана. Иска се отмяна на заповедта. В представена по делото молба жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – ВПД Директор на ГДБОП - МВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София-град, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

По отношение на жалбоподателя е констатирано, че същият не може да установи влизането си на територията на Република България. В ГДБОП е постъпила информация, че се осъществява нелегално производство на цигари без бандерол на територията на страната. На 01.07.2026 г. е неутрализирано нелегалното производство, като при проведените действия на територията на

[населено място] е установен В. К., гражданин на У., притежаващ национален паспорт № FS407360, издаден в У. на 03.09.2018 г.

При извършена справка в информационните масиви на МВР е констатирано, че чужденецът не е получил разрешение за временно или постоянно пребиваване на територията на страната. Няма регистрирано влизане в страната, отразено в АИС Граничен контрол. В паспорта на чужденеца не е поставен печат за преминаване през граничен пункт. Лицето не е обявено за издирване.

От началника на отдел 06 „Митнически режим, данъчна и осигурителна система и фалшификации“ при ГДБОП е направено предложение, въз основа на което е издадена заповед с рег. № 1266з - 2120/02. 07. 2026 г. на ВПД Директор на ГДБОП – МВР, с която е разпоредено принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ - С..

Административен съд София-град, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния по чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, вр. чл. 149, ал. 1 АПК срок, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По валидността на акта:

Заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ - директора на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“. Актът отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, както и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ, поради което не страдат от пороци, водещи до нейната нищожност.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Видно от доказателствата по делото заповедта е издадена въз основа на издадената заповед № 1266з-2131/02.07.2026 г. на директора на ГДБОП за налагане на ПАМ на основание чл. 44, ал. 1, вр. с чл. 41, т.1 от ЗЧРБ връщане до страната на произход-У., и предвид опасността да се укрие чужденецът и да препятства изпълнението на наложената ПАМ, съобразно мотивите, изложени в предложението на началника на отдел 06 „Митнически режим, данъчна и осигурителна система и фалшификации“ при ГДБОП.

Противно на твърденията в жалбата заповедта съдържа мотиви относно необходимостта от мярката, в каквато насока са изложените фактически основания за издаването ѝ - чужденецът не разполага с документи за пребиваване на територията на Р България, като същият е бил част от организирана престъпна група, което представлява пречка за незабавното изпълнение на наложена ПАМ “връщане до страната на произход“, както и поради опасност от укриване.

Правното основание за налагане на мярката „връщане до страна на произход –У.“ е в хипотезата по т. 1 – чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

В предложението за издаване на процесната заповед е посочено, че чуждият гражданин не разполага със средства както за пребиваване, както и за обратно връщане, което е предпоставка за неизпълнението на издадената заповед за връщане в страната по произход. Самото неизпълнение на наложената мярка е указание за нейното възпрепятстване, поради което няма нужда от допълнителни мотиви извън изложените в акта за обосноваване на необходимостта от настаняване. В заключение, изложените в акта фактически основания са разбираеми, ясни и достатъчни за налагане на мярката по чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за

временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз „или“ хипотезата „опасност от укриване“ е самостоятелно основание по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато: а) е налице опасност от укриване; или б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО и чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ от 6 месеца.

Както националното, така и съюзното право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване. По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ за чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ е налице „опасност да се укрие“, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на общественения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Отделно от това е налице и опасност изпълнението на заповедта да се осуети или сериозно да се затрудни.

Съдът приема, че по отношение на жалбоподателя са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – същият не може да докаже как и кога е влязъл на територията на Р България, като е бил част от организирана престъпна група. Лицето няма настоящ адрес, не притежава средства за издръжка.

С оглед фактическите данни относно цялостното поведение на територията на страната на чужденеца, към момента спрямо него не могат да бъдат приложени алтернативните обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ. При издаването на заповедта не са били налични данни за наличие на декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чужденеца по време на престоя му в страната, същия няма близки и роднини в страната, не разполага и с финансови средства. Обосновано е прието, че спрямо чужденеца не може да се приложи обезпечителна мярка-парична гаранция. Чужденецът не разполагал с парични средства, поради което не може да внесе лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на ЗЧРБ. Предвидената в чл.44, ал.5, т.3 възможност чужденецът да предаде във временен залог валиден паспорт не е достатъчна да обезпечи изпълнението на принудителната мярка.

Съдът приема, че са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е

наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ (з и е налице опасност от укриване по смисъла на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ – с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. В случая не намира приложение нормата на чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, според която когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция „Миграция“ след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин, разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки: чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си; чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона; чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

Тези по-леки обезпечителни мерки са конкретизирани в чл. 72, чл. 72б и чл. 72 г от ППЗЧРБ. Визираните разпоредби на правилника уреждат специфични правомощия за административните органи по контрол на пребиваване на чужденците (напр. попълване на място на адресна карта по образец съгласно приложение № 1, представяне на декларация по образец съгласно приложение № 7 с нотариално удостоверени подпис и съдържание, доказателства за внесена парична гаранция или представяне на валиден личен паспорт или друг валиден документ за пътуване в чужбина – за каквито не се спори, че чужденецът не разполага), които дават основание на съда да приеме, че не може при условията на чл. 173, ал. 1 от АПК да наложи лично тези по-леки обезпечителни мерки. Ако лицето твърди, че спрямо него са налице предпоставки за налагане на по-леки ПАМ, следва да бъде подадена молба до ГДБОП, като е необходимо да попълни и подаде съответните документи по чл. 72, чл. 72б и чл. 72 г от ППЗЧРБ пред компетентните административни органи.

Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжка в страната към момента на издаване на процесната заповед, съдът намира за правилен изводът на административния орган за невъзможност спрямо чуждия гражданин да се приложат други, по-леки мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато нарушение на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар. 16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели.

Налице са обстоятелствата по чл. 34, ал. 4 АПК, тъй като настаняването в СДВНЧ дава възможност на чужденеца да бъде извършен медицински преглед, да бъде локализиран на територията на страната, като с мярката се гарантира изпълнението на наложената му ПАМ – връщане до страна на произход-У.. Следователно обосновано е прието, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената му принудителна мярка, респ. че опасност от укриването му по см. чл. 15, ал. 1, б. „а“ вр. чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115 вр. § 4в от ДР на ЗЧРБ е налице.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципът на пропорционалност по чл. 6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. Целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен

административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Следва да се уважи искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което се дължи на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, и следва да бъде определено в размер на 102.26 евро съгл. чл. 37, ал. 1 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 46-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. К., гражданин на Р У., чрез адв.Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 3 и [населено място], [улица], срещу заповед № 1266з - 2120/02. 07. 2026 г. на ВПД Директор на ГДБОП - МВР, с която е разпоредено принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ.

ОСЪЖДА В. К., гражданин на Р У., [дата на раждане] в У. да заплати на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ - МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102.26 евро.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: